

המאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

לע"נ: מר"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת י' תמוז התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:31	20:21	י-ם
19:29	20:19	ת"א
19:32	20:22	חיפה
19:28	20:19	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

כל חובת האדם בעולמו כדי להשיג את דרך האמת

האירוע שכדאי להשתתף!
לקראת יום ההילולא
סעודת הישועות תשע"ו
לכבודו של הצדיק הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

הגנו מתכבדים להזמין להשתתף כמידי שנה בסעודת הישועות לכבודו של הצדיק הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א בה יספרו מנפלאות הישועות בעלי המעשה שנושעו
ביום שני י"ב תמוז תשע"ו - 18 ביולי 2016 (למנינים) בשעה 19:15
בהיכל ישיבת אור החיים ברח' עזרא 1 ירושלים

מקומות לנישין
במעמד מרן הגאון הרב **משה צדקה שליט"א**
ומרן ראש הישיבה הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**
אשר ישיעי מתורת הצדיק וניסו
את הערב יענים גדול המור החסידי והמורחזי **מידד טסה** ולהקטנו
את הערב יכבדו רבנים חשובים ואנשי ציבור
רבים נושעו בזכות הסעודה, הזכות יכולה להיות גם שלך!
הכניסה מותנת בהצגת ההזמנה / כרטיס כניסה בלבד!
ההרשמה מראש חובה!
לפרטים והרשמה: 02-5000455 או ר' אליהו חזן 058-7970033

אדם צריך לזכור תמיד שהוא נמצא נמצא של מלחמה רק על ידי לנצח

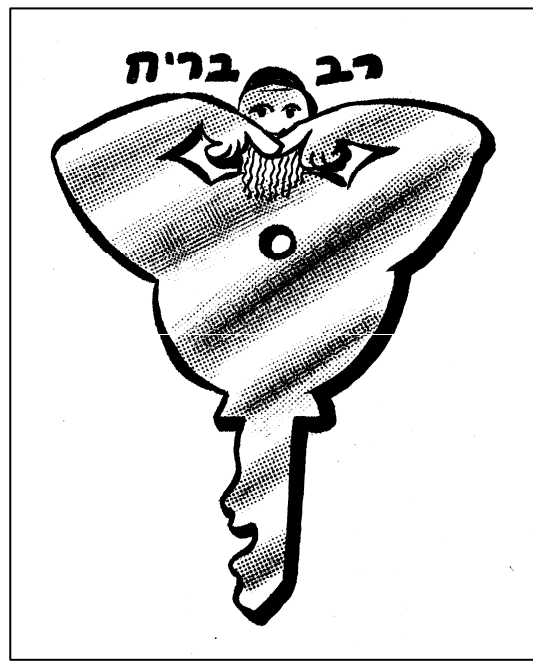
פעולת הדיבור "ויקרא אלוקים אל בלעם" ההבדל בין "ויקרא", שנאמר אצל בלעם, ל"ויקרא", שנאמר אצל משה, הוא, שהדיבור ירד אל בלעם והוא לא נתעלה על-ידי הדיבור ונשאר אותו בלעם כמקודם. לעומת זה, משה רבנו התקרב אל השכינה על-ידי הדיבור.

לעולם לא תמצא תועלת מן השקר ומכיוסיו הפשע-סוף אמת להתגלות

הרב יוסף עזרא זליכא זצ"ל היה מחשובי הפוסקים ונודע כמי שביירושו בהלכה נעשים ביסודיות מעמיקה במיוחד. כאשר בירר עניין מסוים חקר עליו ותחילתו ועד סופו ולא השאיר אבן על אבן, בזכות כך זכה ותשובותיו בהלכה התקבלו בקרב רבים כדבר מוגמר. פסיקותיו המעניינות בהלכה הכו גלים בקרב לומדי התורה, כך כאשר את נושא הטפח אשר שנוי במחלוקת ידועה מחלוקת מרנן החו"א והגר"ח זצ"ל, והוא בדק חמשת אלפים אנשים והגיע למסקנה מעניינת שאגודל של הספרדים הוא כשתי ס"מ ואילו של האשכנזים הוא כשתים וחצי ס"מ בממוצע. כך לדוגמה בעיסוקו בנושא ברכת **פרי הקשיו**, הוא חקר את הנושא לעומקו ואת צורתו וסיבת גדילתו במקומות המרוחקים, כאשר בירושו הגיעו עד פנמה, בהגיעו למסקנה שברכתו פרי העץ.

כתב החפץ חיים זצ"ל: "כתוב באגדת חז"ל, יראה אדם לתפוס מה שלמד, כדי שלא ישיגהו **בושה וכלימה** ליום הדין, בשעה שיאמרו לו עמוד וערוך מקרא שקרית, וערוך משנה ששנית". ולפי זה צריך להזהר בעת לימודו שלא יהיה פיסקי פיסקי ומעורב בדברי הבלים.

"ויקם בלעם בבוקר ויחבוש את אתונו" אמר הקב"ה, רשע, כנר הקדימך אברהם, שנאמר "וישכם אברהם בבוקר ויחבוש את חמורו".

פעם אחת, פרוץ בגאבס **סנסוך חריץ** בין חתן לכלה, שנגרם בשל כעסו של החתן על אי מילוי הבטחה מצד הורי הכלה, שהבטיחו לספק לה נזמי זהב. **ברוב כעסו**, אמר החתן לכלה שתחזור לבית הוריה, והיא עזבה את הבית כבושת פנים ובקול בכייה. כשהגיעו הדברים לאוזני רבנו **חיים חורי** זצ"ל, קם מיד, לקח נזמי זהב מתכשיטי אשתו ונתן לכלה-ובכך חזר **השלום** לשרור בין בני הזוג. עיני הכל נשואות אליו, ועיניו נשואות למי שאמר והיה העולם, בתפילה חוזרת ונשנית: "אתה ה' לא תכלה רחמיך ממני".

בבריאת האדם לא נאמר "כי טוב", מפני שכל היצורים האחרים היו שלמים בעת בריאתם, ותיכף ומיד היה אפשר לעמוד על טיבם. אבל לאדם ניתנה **בחירה חופשית**, ולכן אין לומר עליו מראש "כי טוב", אלא יש להמתין ולראות מה יוצא ממנו.

נקודה למחשבה

אחד מגדולי ישראל סיפר, שהוא זוכר את גילגוליו הקודמים "בזמן בית המקדש, למשל, הייתי יהודי נכבד ונשוא פנים. אז קראו לי רבי זרח. אפשר לומר, שנחשבתו כצדיק! "אם כן", שאלוהו תלמידיו, "במה נענשת לשוב ולהתגלגל בעולם?" "אה, נכשלת פעם אחת ויחידה, **בעוון חילול שבת בשוגג!**" "אבל, אם היה זה בזמן המקדש - הרי הבאת קרבן חטאת!" "אמנם כן, ואל תשאלו - עד היום אני זוכר זאת, ואיני יכול להירגע! הלכתי לשוק הבהמות, לקנות שעירת עזים לקרבן. דווקא שעירה? שואל המוכר. הרי לקרבן שלמים אפשר להקריב גם זכר!"

השפילתי את עיני ואמרת: אמנם כן, אבל זהו קרבן חטאת. נתן בי המוכר את עיניו ומצמץ בשפתיו: לא מתאים לך, רבי זרח... נו, שלמתי ולקחתי את הבהמה לבית המקדש והייתי בטוח, שכולם מסתכלים בי, כולם נדים לי. כך הגענו לשער הר הבית, והבהמה נבהלה מהמון העם, נשאה רגלים וברחה! ואני, הצדיק רבי זרח, **רוחף אחריה**. היא נעלמת בעיקול הרחוב, ואני שואל את העוברים והשבים: אולי ראיתם שעירת עזים רצה? והם שואלים: שעירה? לקרבן חטאת? רבי זרח!!! לא מתאים לך... עד שמצאתי אותה, אל תשאלו. והזרת אתה את כל הדרך, ובכל קרן רחוב שואלים האנשים: "הא מצאת אותה, רבי זרח? נו, נו, שיתכפר לך..."

איוו הרגשתי! ואני עולה להר הבית, ומוסר את הבהמה לכהן. והוא שואל: זבח שלמים? ואני אומר לו: לא, חטאת! ואז הוא מסתכל בי, ואומר? רבי זרח?? באותו יום, **הלבינו שערתי**... "שאלו התלמידים!" "אם כן, רבי אם הקרבת את הקרבן, מדוע התגלגלת ובאת שוב לעולם?" אמר להם: הא, אין לכם מושג מהו הפגם של חילול שבת!!!"

כמה עלינו להתחזק ולחזק אחרים בשמירת שבת קודש (העורך)

אהבתו של כ"ק האדמו"ר מסדיגורא- רבי **אברהם יעקב פרידמן** זצ"ל לארץ ישראל היתה ללא מיצרים, אהבה שלא פגה ולא דעכה גם לאחר שנים רבות שישב בארץ. פעם התאונן בפניו אחד האדמו"רים שאין הוא מרגיש בביקורו השלישי בארץ, אותה ההארה שהרגיש בביקוריו הקודמים. השיב לו האדמו"ר: "לנו יש בכל רגע ורגע של שהותינו בארץ אותה ההערה והשתוקקות שהיו לנו ברגע בראשון שדרכו רגלינו על אדמת ארץ האבות".

ישיבתו של הרבי מסדיגורא בארץ, הביאה אותו להתעוררות ולהתרוממות הנפש, עדי כדי כך שלא היה מוכן בשום אופן לעזוב את הארץ, אפילו כדי לבקר את חסידיו בחו"ל. כאשר היה נוסע בימי הקיץ למנוחה בהרי הכרמל. הקפיד שלא לומר שהוא נוסע לחיפה אלא שהוא נוסע להרי הכרמל, כי שם התהלך אליהו הנביא, וקדושתו חופפת את המקום. פעם אחת בשהותו בכרמל התרגש עד מאד ואמר לחסידיו: "מה גדולה היא הזכות לצעוד באותו מקום שאליהו הנביא הסתובב בו וקידש שם שמים בהכריו: 'ה' הוא האלוקים!"

פעם בילדותו שאל רבי **חיים קנייבסקי** שליט"א **"לחזו"א** זצ"ל: "אתה צדיק?" ענה לו החזו"א: "לאנגער צדיק" (צדיק סופית) וכן שאל רבי חיים לחזו"א: "אתה מל"ו צדיקים?" ענה לו החזו"א: "מל"ז" עוד אמר רבי חיים שמספרים שאחד בא לחזו"א ואמר לו שהוא **היה סנדק** של הבן שלו ותראה מה יצא ממנו,

ואמר לו החזו"א: אבל מי היה באמירת הברכות, ואח"כ שאלו מי היה בעמידה לברכות, עד שהגיע לשאלו- מי כיבדו בברה"מ של הברית, שבוה היה אחד לא טוב, וא"ל אני לא אשם זה הוא אשם.

**הכל לטובה-
גם אם אין הטובה נראית
היא תעלה ותצמח לאחר זמן**

פעם התלונן אחד מראשי הישיבות באוונזי הגאון רבי **שלמה זלמן אויערבאך** זצ"ל ואמר לו: "אני מקנא בכם, אני ממש באווירה של גיהנם". ראש הישיבה תיאר לרבי שלמה זלמן כיצד פוגעים בו בעלי המחלוקת בישיבה ללא הרף. "ואילו אתם"- טען ראש הישיבה לרש"ז- "חיים באווירה של **גן עדן**. שלווה הנפש שאתם מקרינים מעידה כאלף עדים שאין פוגעים בכם".

השיב לו רש"ז: "אמת, נכון הדבר. אני חי באווירה של גן עדן, וברצוני להסביר לך את הסיבה לכך. כאשר אני חש שמשוהו מנסה לדחוף אותי טיפה הצידה, אני נסוג מיד כמה מילין... עוד לפני שמשוהו חושב **לפגוע בי**, כי אין במי לפגוע, כי כבר מזמן עזבתי את מקומי ואת מעמדי".

איש גדול מימדים ניכנס למסעדה. המלצר ניגש אליו ושואל אותו מה תאכל? עונה האיש: "ברצוני לאכול סטייק עוף, שיפויד פרגיות, צלעות כבש, מעורב ירושלמי, חזה אווז ולבבות.

שואל אותו המלצר: "את כל זה תאכל לבד?" עונה לו האיש: "לא... אני אוכל את זה עם אורז?..."

כשבנאדם טועה הוא לומד מהטעות והוא לא חוזר עליה שוב

סיפר רבי **דוחם ליבוביץ** זצ"ל: "מי שהכיר את הח"ח ראה כי לא נמצא אצלו כלל כל עניין על האמירה. מעולם לא נשמע אצלו משפט כמו: "אעשה דבר פלוני". שכן כל דבר היה עושה **עוד בעתם** אמר. שהיה אחד מבקש ממנו ממכתב תעודה על איזה דבר, הנה **בעתם השיב** לו אמרים, כבר היה עומד באמצע הכתיבה, ואח"כ הודיע למבקשו כי הנה המכתב מוכן..."

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

"משולחן ננוה"

הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

וְעַתָּה לְכָה נָא אֶרְכָּה לִי אֶת הָעָם הַזֶּה כִּי עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי (במדבר כב, ו).

כשהאומות העולם רואים שאינן יכולים לנצח את ישראל בדרך של מלחמה קשה, הם נסובים להילחם איתם בעזרה רכה, ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך (שמות א, יג), אל תקרי בפרך אלא בפה-רך (סוטה יא ע"ב), מצרים העליחה להשתעבד בישראל כאשר ניגשה אליהם בעזרה של אהבה ואחוזה שרועים להיות בעם אחד. גם בלעם הרשע השתמש בטכניקה הזו, בתחילה רצה לקלל את ישראל, אך כאשר נוכח לראות שאינו מצליח לקללם, ניסה ללכת בדרך החלופית של הברכה וההתקרבות אל ישראל במחשבה שכך יצליח להביאם לידי טמיעה והתבוללות בגויים. אך הקב"ה עזר בעדו בתחילה ואמר לו: לא תלך עמָהּם לא תאר את העם כי ברוך הוא (במדבר כב, יב) לא מדובשך ולא מעוקץ, לא עריך את הדבש שלך ולא את העוקץ שלך, הם כבר מבורכים ועומדים. לא מקללתך ולא מברכתך.

אור החיים הקדוש שהשבוץ חוגגים אנו את יום הילולתו מקשה קושיה עצומה, מדוע הקב"ה לא אסר בתוקף על בלעם שלא יקלל את ישראל והתיר לו בפעם השניה ללכת עם שלוחי בלק, אלא מסביר הרב שאם הקב"ה היה אוסר עליו ללכת, אותו רשע היה מתפאר ואומר: רואים אתם כמה גדול אני? אפילו בשמים חוששים מהקללות שלי, והראיה שהקב"ה לא נתן לי ללכת לקלל את ישראל. לכן לבסוף איפשר לו הקב"ה ללכת, כדי שלא יהפך להיות "בבא" גדול בעיני האומות, אך מתחילה הקב"ה סירב שילך, כדי שלא יתפאר אותו רשע ויאמר כי בן חורין הוא לחלוטין. מתחילה אסר עליו ללכת "לא תלך עמָהּם" (שם), ואח"כ אמר לו "קום לך אִתָּם" (במדבר כב, כ), נראה אם אתה יכול לקלל..

כל זאת עשה ה' כדי להראות את פחיתותו של בלעם, לא נתן לו ללכת בהתחלה למען יראו הכל כי אין הוא נתון ברשות עצמו, ולאחר מכן נתן לו הרשות ללכת, למען יהיה גלוי וידוע לכל כי אין משגיחין כלל בקללותיו. **יהי רצון** שזכות הצדיק תעמוד לנו שנוכה לראות בקרוב ביטועת ישראל השלימה, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

"ניקם בלעם וילך וישב למקומו, וגם בלק הלך לדרכו" הפסוק בא להציג את גודל רשעתם.

אף שבלעם ראה בנבואה את גודל **מעלת ישראל**, ובלק שמע כל זאת – בכל זאת הלכו לדרכם הרעה כבתחילה, ולא לקחו מוסר.

אפשר ללמד מסיפור זה שבמקום שיש הרבה חסידים, הנהגות של האדם: הנהגות טובות טעות גדולה כמה שהחשובין ששל ידו של א יגלו **בנים מרבים** מקלים מעליהם על הסינים,

כי פאקט אין חלוק אם מטפלת בגדול שלוש ילדים או שבקעה ילדים, כי בין כך ובין כך תהיה עסוקה וטרודה כל היום. פן הוא המציאות באמת.

"את אשר תברך מבורך" אין ישראל זקוקים כלל לברכותיו של בלעם, שהרי הם מבורכים ועומדים **מפי הקב"ה**.

אלא שדבריו הם בבחינת אף מלאך רע בעל כורחו עונה אמן.

כל העלונים: hamaor.net

מכיוון שהיה זה זמן רב משעה שיצא מביתו ועד שחזר בשעת לילה מאוחרת, החלה הרבנית לדאוג לשלמו. כשהגיע, שאלה אותו בחרדה מה קרה? כאשר סיפר, ענתה לו רעייתו ואמרה: אם **בעלי השמחה** נהגו שלא כהוגן וקראו לך לחתונה בשעה כה מוקדמת, אתה לא היתה צריך להשאר במקום עד שאחרוני האורחים הלכו לכיבתם, שכן אין זה לפי כבודך לשבת בחתונה זמן כה רב.

השיב רבי **איסר זלמן** זצ"ל לרעייתו ואמר: "כאשר הקב"ה מעניק לאדם כבוד, עליו לנצל זאת על מנת לחלק מהכבוד שהוענק לו גם **לאנשים אחרים** אשר הם יהנו מכבודו..."

אף על פי שהוא אל מסתתר, מכל מקום אלוקי ישראל מושיע את בניו

מחנה יבישוביץ, פולין, יום כיפור תש"ה התחלנו לחסוך לחם ל"סעודה מפסקת" שלפני כניסת יום כיפור. כל יום צריך להותיר "חתיכות" לחם, עד שמצטברת הכמות המבוקשת. היה זה ניסיון קשה להתהלך רעב כאשר מצוי אצלך לחם. לא היה לנו שום מקום בטוח לשמור בו את הלחם... רק מעטים היו מסוגלים **לעמוד בניסיון**: לדעת כי יש למישהו לחם, מבלי שינסו בכל דרך להשיגו לעצמם. כל זמן שהחתיכה היתה קטנה שמרתי עליה בכיסי, לאחר שגדלה, החבאתי אותה בתוך הקש של המזרון, עד שבערב יום כיפור היתה לי מנה של לחם.

הרוצחים ידעו, כנראה, אימתי חל יום כיפור. את מרק תפוחי האדמה, המרק המבוקש ביותר, שחולק אחת לשבוע, הביאו לאסירים בליל יום כיפור, ליל הצום. **לשמחתי** מצאתי במוצאי יום כיפור את קערת המרק שהחבאתי בקש המזרון. אמנם קרושה, אבל בכל זאת שלימה. נמצא עימנו יהודי, שהתמודד בנושא האוכל בניסיונות יום יומיים. סיפרו עליו שאינו אוכל טרף, ואת קעורת המרק ו"התוספת" הקפיד להמיר בלחם יבש. כך עבר את כל תקופת שהותו במחנה מבלי להתגעל במאכלי פיגולים.

אשת קמצן מגיעה למשטרה ובוכה: "בעלי נעלם, כבר כמה ימים לא מגיע הביתה". המשטרה אירגנה חיפוש נרחב: מסוקים, מתנדבים, מחסומים בכבישים, תמונתו פורסמה ואישתו נתנה ראיין מרגש, למקרה שנחטף.

המראיין: "לסיים, את רוצה למסור לו משהו אם הוא צופה בנו עכשיו? האשה, בבכי קורע לב: "לולק, תחזור הביתה! אימא שלי לא מגיעה בסוף!".

לעילוי נשמת: שרון בן זהבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוהנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שלומית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בנגיס, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אלעזר בן רגניה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה **מזן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**